

Langsom og høytidelig.

Saa smiler, som BARNET i Vug -- ge, Du, Danmark, fra Bølgen, Dit Skjød; og för vil Dig Himlen be -- dug -- ge, end

Livlig dog ikke for hurtig.

lyne i -- mod Dig med Död. Tæl færre af Borge, men fle -- re af Hyt -- ter, hvad Skam, kun Du tæl -- ler i Hyt -- ten og

Mænd! Aar gammel er Ætten, der Thro -- nen be -- skytter, har Loven til Dommer og Folket til Ven, har Lo -- -- ven til

Dommer og Folket til Ven.

2.

Frem træde, sin Dom at erfare,
 Din Søn da, hvor Jorden det vil!
 Selv giæv, han det Navn skal bevare,
 Som Fædre har hædret ham til.
 Hans Flid i det Fjerne, for Dig at behage,
 Hans Suk, hvor han fremmed er skilt fra sit Land,
 De tolke, de vidne, at end er tilbage
 En Række af Brødre saa giæve som han.

4.

Fribaarnes goddædige Moder,
 Du giemmer os hellige Liig!
 Hvor findes vel Riger og Kloder,
 Mod hvilke vi byttede Dig!
 Det Stöv, vi betræde, var Mænd til Din Ære;
 Dem signer Din Stemme, dem hædrer Dit Savn.
 Uplettet, ukrænket, uhærjet Du være,
 Vort Liv Dig indviet, Dig helligt vort Navn!

6.

Saa blidt, som i Natten en Stjerne,
 Lys, Danmark, blandt Riger Du frem!
 Lys blidt, at hvert Folk i det Fjerne
 Lovpriser de Börn, Du gav Hjem!
 Naar Skyer Dig true, de kun Dig bedugge!
 Vær elsket af Himmel og værnet af Hav!
 Din Skygge veldædig har fredet vor Vugge;
 Ei mindre veldædig den frede vor Grav!

3.

Du vinker, og Tvång er ei Möie;
 Du tysser, ham Tavshed er Lyst.
 Du byder ham Bölgen at plöie,
 Og kjek han forlader Din Kyst.
 Du kalder til Kampen, han vaager sig hærdet;
 Du kræver et Offer, han rækker Dig Haand.
 Du trues af Voldsmænd, han styrter i Sværdet;
 Du seirer, han falder med Jubel i Aand.

5.

For stolt til at ønske sig Slaver,
 Selv ei af Tyranner en Træl,
 Dankonning bevare de Gaver,
 Vi arvede, Frihed og Held!
 Een Gud i det Höie! een Lov for os Alle!
 För Himle forgaae da, för Baandet det brast!
 Tyrannen lad skjælve, naar Throner de falde!
 Vort Hjerte er Klippen, vor Throne er fast.